

Desapareixen tots els petits

De les onze forces polítiques que tenien algun eurodiputat, només n'han quedat cinc. Ni el CDS, ni HB, ni els andalusistes ni Ruiz Mateos han mantingut l'escó. La Coalició Nacionalista, amb UV i UM, passa, en canvi, d'un a dos.

Tot i que l'estat espanyol ha augmentat la seva representació a l'hemicycle d'Estrasburg de 60 a 64 escons, la diversitat de grups amb eurodiputats s'ha reduït d'onze a cinc. Al cas ja comentat en la pàgina anterior de la coalició Per l'Europa dels Pobles, cal afegir-ne cinc més: el CDS (que en tenia 5), l'Agrupació Ruiz Mateos (amb 2), Herri Batasuna (amb 1), la Coalició Andalusista (amb 1) i una altra coalició, que enguany no s'ha presentat, l'Esquerra dels Pobles, encapçalada el 1989 per Bandrés i amb participació d'UPV i PSM (1). Les quatre primeres han perdut la seva representació per un factor doble: la baixada espectacular de suport popular (especialment dramàtica en el cas dels centristes) i l'augment de la participació respecte a les anteriors europees (que ha afavorit els partits grans).

Un cas radicalment diferent és el de la Coalició Nacionalista, que ha incrementat d'un la representació anterior i passa a te-

Unió Valenciana. No ha millorat.

nir dos eurodiputats. Cal tenir en compte que als vots propis del PNB s'hi han sumat aquest cop els d'Unió Valenciana (aproximadament 100.000) i els d'Unió Mallorquina (7.681), partits que no hi figuraven l'any 89. Sens dubte, aquest factor ha estat decisiu per a assolir el segon escó, que tanmateix ocupa un representant de la Coalició Canària, que figurava de número 2, davant del candidat d'UV, Alfons Novo. El partit anticatalanista ha amagat tot el que ha pogut el seu pacte amb els nacionalistes bascos, fins al punt que a la papereta no figurava cap menció al PNB ni s'hi especificava que el candidat valencià anava de tercer i no pas de cap de llista. En vots reals, UV n'ha perdut 12.000 respecte a les generals del 1993 i 16.000, respecte de les europees del 89. Però, l'electorat li ha estat més fidel del que es preveia i ha traspassat la barrera del 5% dels vots, percentatge indispensable per mantenir la representació a les Corts Valencianes. **J. Vila i Triadú**

Catalunya Nord: sorpreses i mals resultats nacionalistes

Encara que inferior a la mitjana estatal, l'índex de participació a la Catalunya del Nord va ser tres punts superior als anteriors comicis, amb un 52,6% de votants. Aquesta és la primera sorpresa d'aquesta convocatòria, ja que la campanya electoral no hi va tenir gaire ressò. Tant a la Catalunya del Nord com a la resta de l'estat francès, els partits tradicionals perden terreny respecte a nous moviments que parasiten una part de l'electorat. Els partits de dreta i d'esquerra continuen sent els més votats a nivell estatal, la qual cosa confirma els resultats del referèndum sobre Maastricht de l'any passat. També cal destacar la desaparició dels ecologistes, que perden tots els seus representants a Estrasburg.

Entre les vint llistes a escollir, només hi havia 16 candidats nord-catalans, i amb poques possibilitats de ser elegits.

Max Simeoni. El polític cors perd el seu escó d'eurodiputat.

La llista amb més candidats catalans, "Pobles i Regions Solidaris", encapçalada per l'eurodiputat cors Max Simeoni, i en la qual participava Esquerra Republicana de Catalunya, només va treure 875 vots (0,7%), un resultat molt inferior als aconseguits fins ara a la Catalunya Nord per les candidatures nacionalistes. Tot i

els bons resultats a Còrsega i a Euskadi Nord, la candidatura no va superar el 5% de vots necessari per a l'escó a nivell estatal.

Les sorpreses del 12-J són els bons resultats de la llista de Philippe de Villiers, contrària a Maastricht (12,3% a l'estat, 11,9% a Catalunya Nord), i la resurrecció dels radicals d'esquerra encapçalats per Bernard Tapie (11,5% i 14,2%, respectivament). L'èxit de De Villiers perjudica la llista de l'UDF-RPR, encapçalada per l'alcalde de Tolosa de Llenguadoc, Dominique Baudis, que, malgrat tot, és la guanyadora. Els socialistes, si bé corregeixen la tendència a la baixa, perden més de 10 punts respecte a les eleccions del 1989. El Front Nacional de Le Pen baixa a tot l'estat i especialment a la Catalunya Nord, on passa del 18,6% al 14,8%, però continua sent la segona força política. **Pere Codonyan**